

יבנה. היה זה ערב נאה, ואחרי כמה לגימות וציפיה למסיבה משעשעת, נכנסו למכונית הפונטיאק המהדרת של יונה שמעוני, והתחילו לנסוע בכיוון יבנה. הנשים ישבו מאחור, והגברים, כטוב ליבם, החליטו להתחלף בנהיגה. גבריאל ("גבי") גבריאל, שהיה אחד הנוסעים קיבל את ההגה לידיו. הוא רצה להראות לחברה כיצד נוהגים, ולחץ בחזקה על דוושת הבנוין. המכונית האוטומטית עברה ממחיר רות של 160 קמ"ש ל-80 קמ"ש, מה שנקרא בלשון מיקצועית "קיק דאון". ליבו של המנוע לא עמד לו בתרגילים הללו והוא שבק חיים באמצע הדרך למסיבה.

יונה גרר את מכוניתו למוסק, ושילם 60 אלף לירות טבין ותקלין עבור שיפוץ המנוע. הוא חשב כי מן הראוי ששני ידידיו שהיו עימו במכונית, והיו שותפים להנאה ולנוק, ישתתפו בהוצאות. גבריאל כידיד נאמן שילם את חלקו ב-20 אלף לירות, בלי בעיות. החבר השלישי, חיים חלבי, שהוא בעל חנות בגדיילדים נתן ליונה המחאות על היסכום המבוקש.

שלוש הבטחות. עד כה היה הכל וידידותי ויפה. רק בשלב הבא נכנסו לתמונה בתי-המישפט והמישטרה. כאשר חזרו ההמחאות של חלבי ללא כיסוי, פנה יונה להוצאה לפועל בבית-המישפט וביקש לגבור חם. אז נזעק חלבי למישטרה, וסיפר כי מקורן של ההמחאות הללו הוא בסחיטה ובאימים. חלבי טען כי לא היה לו כל חשק לשלם את הסכום המוגזם שגדרש ממנו עבור אותו ערב, מה גם שאפילו לא הצליח להגיע למסיבה. כאשר בא אליו יונה לגבות את התשלום, כך סיפר, טרב בכל תוקף לשלם, או הבטיח לו יונה, לדבריו, שלושה דברים אם לא ישלם: שיסדר לו מקום במחלקה האורטופדית של בית-חולים; שאם עדיין כל שינוי בפיו, הרי הוא, יונה, ידאג אישית להוציאן משם; וכי כדאי לו לדאוג לחלוף-הראווה של חנותו, שכן יונה ייכנס לתוכו יחד עם המכונית המתוקנת.

בגלל הבטחות אלה נתן חלבי את ההמחאות, אותם לא התכוון כלל לפרוע את החשבון.

המישטרה הגישה לבית-המישפט השלום תביעה על אימים נגד יונה. השבוע התי-בררה התביעה בפני השופט מרים פורת, ואחרי ששמעה את כל העדים, זיכתה את יונה מהאשמה שיוחסה לו, היא קבעה כי יתכן מאד שהגירסה שהעלה הסניגור דרור מקרין, כי התשלום היה ידידותי — היא הגירסה הנכונה.

צה"ל

ידיד או שופר-צבאי

הנאשם בקיחת שוחד

טען כי רצה לבנות צריף

והכסף היה רק הלוואה

כאשר נעצר טוראי משה קקון בגין עריקות, היה גיסו, אהרון קפון נרעש. הוא רצה לעזור לקרובו בכל מחיר. על כן חיפש הגיס אדם בעל קשרים במישטרה-הצבאית בצריפין.

טוראי קקון היה עצור בכלא 4. בעזרת ה"קשרים" איתר קפון רס"ר במישטרה-הצבאית בשם יוסף חיון.

רס"ר חיון עומד היום לדין צבאי באשמת לקיחת שוחד מאהרון קפון. לדברי התביעה נתן קפון לרס"ר חיון סך של עשרת אלפים לירות כדי שיעזור לקרובו, שהיה עציר לפני מישפט. הוא היה אמור לפעול להקלה בעונשו של קקון, ולכך שהוא יובא לדין בפני קצין שיפוט בכיר ולא בפני בית-דין צבאי.

כשפתחה המישטרה-הצבאית בחקירת הרמיקרה נעמנו לפני החוקרים עובדות נורספוט על מעלליו של רס"ר חיון. עם תום החקירה הוגש כתב-אישום נגד חיון. בכתב-האישום נכללו עשהי סעיפים, מלבד לקיחת שוחד, מואשם רס"ר חיון בקבלת ריכוז הפרטי של אחד ממקוריו במשך סוף-שבוע, כטובת-הנאה. נותן הרכב היה נהג במישטרה-הצבאית בצריפין. לדעת חוקרי מצי"ח נרקמו בין הנהג ורס"ר חיון יחסים מיוחדים. חיון גם לווה מפקדו כספים, והנהג קנה לרס"ר חיון סגירות ודבריי-מאכל על חשבונו.

לדברי התביעה גם ביקש רס"ר חיון (המשך בעמוד 48)

חברי הקיבוץ

ריגלו מתחת

לחלוני! טוענת

לידיה פופובסקי

מקיבוץ מגן

שסולקה מהמשק

אחרי שניהלה

רוזן עם חבר נשוי

ידיד בראונשטיין
נמנה על המייסדים

אני מרגיזה גם את הגברים וגם הגברות אני מרגיזה כיוון שאני לא נותנת להם את הנשים אני מרגיזה כי הן חושרות שאני נותנת לגברים. במישפט זה מסכמת לידיה פופובסקי, קיבוצניקית גי'ני גי'ת נאה בת 29, את אחת הפרשות המסייערות ביותר שאירעו בתנועה הקיבוצית בשנים האחרונות.

בחדש אוגוסט הקרוב תיאלץ לידיה לארוז את מטלטליה ולעזוב את קיבוץ מגן, שבו היתה חברה במשך 12 שנה, מגיל 17. האסיפה הכללית של הקיבוץ החליטה ברוב קולות, כשרק ארבעה חברים יימשק מתנגדים לכך, לסלק את לידיה מהקיבוץ.

הסיבה לגירושה של לידיה מהמשק היתה רומן שהיא מנהלת עם נפתלי ("תוליי") בראונשטיין, בעלה של יוכבד, אף היא חברה הקיבוץ. בפני חברי-המשק עמדה השאלה אם להסכים לכך שחברת-משק אחת תגור בחדר מישפחה עם בעלה של חברת-משק אחרת, או להסיק מסקנות מרהיקות-לכת לגבי המיטגרת הקיבוצית, ולהחליט על סילוקה של היודיה.

אולם ההצבעה באסיפת הקיבוץ לא היתה סוף פסוק לפרשה. הקיבוץ הסכים לתת ללידיה את פיצויי הפרישה המקובלים בתנועה הקיבוצית לגבי אלה העוזבים את

מגורשת פופובסקי
מוכנה ליצור תקדים

שק להיות מדריך ההכשרה ותוך חודשים אחדים הפכה הצעירה הגי'ניקית לאשתו של צביקה.

כעבור שלוש שנים התגרשו השניים, ולידיה נותרה עם בתה הקטנה סיגל. היא נשארה בקיבוץ. אולם צביקה, שהתחתן בשנית, עזב את המשק ועבר לגור בעיר. כיום הוא גרסולוג פרטי.

את מה שעבר על לידיה מיום גירושה מחברת-המשק היא מגדירה כיום כגרוע מהליכה לגהינום וחזרה ממנו. ותיקי מגן לא אהבו אותה במיוחד. היו שהאשימו

הקיבוץ: החפצים והרהיטים שבחדר ודמי מחייה של חודש עבור כל שנת חברות בקיבוץ. לידיה התקוממה נגד החלטה זו, ודרשה הרבה יותר. אני רוצה להבטיח את עתידי ואת עתיד בנותי, ומה שהי קיבוץ נותן לי זה עלוב ומגוחך. הקיבוץ צריך לתת לי נוסף לכך, גם אפשרות לרכוש דירה בעיר, אחרי שהם מגרשים אותי ממה שהיה הבית שלי."

לידיה לא רק דרשה, אלא גם פעלה. היא פנתה לבית-המישפט-השלום בבאר-שבע. אחרי מאבק מישפטי הגיעו הצדדים

רומן

בקיבוץ

אותה בעזיבתו של הבן צביקה את המשק וראו בה נטע זר. גם ההתנהגות החופשית שלה לא מצאה חן בעיני כמה מחברי רי המשק. סמוך לגירושה התיידדה לידיה עם פיטר, מתנדב שווייצר ששהה במגן. במשך שלוש שנים התנהל רומן סוער בין השניים, ובסופו של דבר החליט פיטר לקחת איתו את לידיה לשווייץ, כדי להציג אותה בפני הוריו. אחרי חודש של שהייה בשווייץ החליטה לידיה כי חוס הנהג מוצא חן בעיניה יותר מקור שווייצר והיא חזרה יחד עם פיטר לקיבוץ.

אולם הקיבוץ לא אהב את השווייצר, שחזר בלהט כה רב אחר חברת המשק. יום אחד נודע לכמה מחברי המשק שפיטר אוזח באוסף של אקדחים, ומאוחר יותר התברר כי הם הוחזקו ללא רשיון. כאשר נודע לפיטר כי אסור בארץ להחזיק באקדחים ללא רשיון, הוא מיהר לתאר-נת-המישטרה ומסר אותם לשילטונות. אור

לפרשה שנקבעה בלישכתו של השופט גילעד גילעדי, שלפיו אומנם חייב הקיבוץ לתת ללידיה יותר מאשר התכוון בתחילה, הוחלט כי גילעדי ישמש כבורר, ויקבע את גובה הסכום שחייב הקיבוץ לתת ללידיה עם גירושה.

שתי סיבות

לגירוש

ידיה, יודית פולין, עלתה לארץ בגיל שש. במיטגרת חברת-הנוער עברה ללמוד בקיבוץ רמות-מנשה ושם הצטרפה לגרעין הנח"ל שיועד להכשרה בקיבוץ מגן.

עוד לפני שמלאו לה 18 שנה הגיעה לידיה למגן, השוכן בנגב הצפוני ליד קריבוץ סעד, ומאז היא חברה משק. חבר מגן, צביקה פופובסקי, מונה עליידי המי